

Ser casteller....

Ser casteller representa un bocí d'imatge i cultura d'un país amb forma de pinya humana on cada peça és imprescindible. N'he sigut conscient de debò quan he palpat l'esforç del castell acompanyat per una veu traduïda en notes de gralla i ressó de caixa. Com t'ajuda aquest so!

Ramon Martínez

Castells de fang, castells de sang

França és el país del món on hi ha més castells. La majoria es van construir durant l'Edat Mitjana i estan escampats per tot el país. En van fer tants i tan ben fets que tenen una

expressió que diu: "Això és com voler fer un castell a Espanya!" Amb això volen dir que més avall dels Pirineus no saben fer castells. Però es descuiden una petita part més avall dels Pirineus. Un tros de terra plana entre els mars i les muntanyes on hi ha hagut des de sempre els pagesos més valents del món. Una gent forta i callada, valenta i riallera. Són els catalans.

Els catalans han sabut construir castells de pedra freda, però també han estat els únics del món que han fet uns castells fets de gemanor, força i amistat.

Homes que pugen els uns damunt dels altres. Mans i peus, cos i ànima, braços fermes.

Patiments i suors, força, joia i també dolors.

Alguns d'aquests castells duren uns segons i es recorden durant segles.

Crosses i agulles que lluiten sense veure-hi.

Pilars amb força, més força que les pedres.

Castells que s'alcen quan la música sona.

Lenta construcció de força i silenci.

Cossos grans, petits, grassos i prims, ànimes immenses!

Tothom té un lloc i una feina per gran o petita que sigui.

Algú pateix, crida i anima al voltant de la construcció.

Un cap s'aixeca i mira amunt.

No corona el castell una bandera. Mireu-lo bé: és un nen!

Corona el castell el futur d'una raça valenta que puja sense por.

Els castells a Catalunya els plantem allà on volem i els desfem en un no res. No hi ha guerra ni erosió ni temps que els destrueixi: tornen a créixer i els homes els tormem a aixecar. No, no en tenim de castells de pedra. Són vius els castells, a Catalunya.

Albert Ventura

(una pedra més)

Els Xics m'han "enganxat"

El primer contacte que vaig tenir amb els Xics va ser per mitjà d'en Fede Monmany que, quinze dies abans del XVè Concurs de Tarragona, em va convidar a participar als assajos. El meu fill Arnau hi havia col·laborat algunes vegades, i esporàdicament ho continuava fent, per això ja coneixia el seu tarannà, però no va ser fins que els vaig conèixer per dins que vaig decidir col·laborar-hi d'una forma continuada.

El dia de Sant Jordi, tot anant amb autocar a actuar cap a Sabadell, l'Abel em va demanar unes ratlles per a la revista que expliquessin per què estic en els Xics.

Quan hi començo a pensar em vénen al cap, desordenadament, un devessall de raons. Decideixo, doncs, per ser pràctic, agrupar-les en tres.

El primer que em captiva és **l'ambient**. Acolridor amb el caliu d'una il·lusió compartida, fruit de l'esforç de molts assajos i de moments d'engrescada convivència, on tothom és necessari i ben rebut. Penso que una de les granses del món casteller és que permet la participació de tothom.

El segon que m'impresiona és **la confecció dels castells**, fruit de la força i l'equilibri, i la seva bellesa plàstica; com ens teixim els uns amb els altres per bastir l'edifici humà; els crits compassats del cap de colla que empeny el castell amunt; com s'alça silenciosament

2 de 6 descarregat al Barri Bellavista, (19-3-95) Ep! Aquí aviat ja hi fallarà un pis!

